

Místo sněmu, pokud jde o opatření správní, zaujala vláda (zákon z 9. dubna 1920 č. 280 Sb., § 1), kdežto na místo zv-u král. Českého nastoupil zsv (zákon z 13. listopadu 1918 č. 38 Sb.).

Dle § 5 tohoto zákona platí pro zsv předpisy zem. zřízení a instrukce usnesená pro zv sněmem král. Českého, jejíž případné změny usnesené zsv-em schvaluje národní shromáždění.

Předpisy upravující poměry ošetrovatelského personálu zem. ústavů pro chloromyslné, na nichž se usnesl zv král. Českého s výhradou schválení sněmem v sezení dne 15. a 22. května 1912 a na nichž žal. úřad založil nař. disciplinární nálezy, neobsahují o pořadu instančním v případě disc. propuštění odchýlného ustanovení a není také jiné normy, jež by zmíněný kompetenční předpis měnila nebo rušila.

Za tohoto stavu práva není výrok žal. úřadu, vyslovující disc. propuštění st-lů, k o n e č n ý m rozhodnutím, nýbrž podléhá instančnímu přezkoumání vládou republiky čsl.

Stížnost k nss lze však dle předpisu §u 5 zák. o ss podati teprve, je-li záležitost v cestě adm. k o n e č n ě vyřízena. Bylo tedy obě stížnosti odmítnouti jako nepřipustné, aniž bylo soudu možno věcně se jimi zabývat.

Č. 4924.

O b e c n í d á v k y: O promlčení obecní dávky z motorických dopravních vozidel.

(Nález ze dne 21. září 1925 č. 14.013.)

V ě c: Dr. Robert A. v M. proti moravskému zemskému výboru o dávku z motorických dopravních vozidel.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: St-li byl představenstvem města M. ze léta 1923 a 1924 předepsán doplatek na obecní dávce z držení motorických dopravních prostředků ve výši 3600 K, poněvadž dávka byla v letech 1923 a 1924 omylem vyměřena toliko za 20 HP, kdežto vozidlo má 30 HP. Odvolání st-lovo bylo nař. rozhodnutím zamítnuto.

Stížnost vytýká, že dodatečný předpis dávky nemohl býti usku-tečně, poněvadž dávka byla za obě leta pravoplatně předepsána a novému předpisu brání ustanovení §u 10 pravidel o vybírání dávky.

V § 10 pravidel o vybírání obecní dávky z držení motorických dopravních prostředků v M. schválených výnosem mor. zv-u z 26. října 1922 se stanoví, že dávka se platí předem ve dvou pololetních lhůtách, nejdéle do 14. ledna a 14. července. Je-li dávka povolena na několik roků, může v tomto čase, není-li pro ten který rok posud předepsána, býti vybírána podle výměry roku předešlého s výhradou dodatečného sčítování.

Toto ustanovení pravidel pojednává tedy o splatnosti dávky již předepsané a o možnosti vybírati dávku provisorně podle výměru posledního roku s výhradou dodatečného předpisu, nepraví však nic o tom, zdali je přípustno vyměřiti dávku dodatečně, byl-li již ohledně určitých období vydán pravoplatný platební rozkaz. Nelze proto v tomto usta-

novení pravidel naléztí překážky, která by bránila vydati dodatečně nový předpis dávkový, jímž se původní, třeba pravoplatný platební rozkaz opravuje.

Tuto otázku upravuje ustanovení § 12 prav., podle něhož o promlčení dávky platí též ustanovení jako o promlčení daní přímých. O promlčení daní přímých pojednává zákon z 18. března 1878 č. 31 ř. z., který v § 3 jedná o dodatečném vyměření a praví: »Právo vyměřiti částky, o které bylo následkem nesprávného vyměření dávky méně předepsáno, promlčuje se zpravidla ve dvou letech, při kolcích a poplatcích bezprostředně zapravených ve 3 letech po uplynutí správního roku, ve kterém dávka původně vyměřená se stala splatnou.«

Stížnost ovšem míní, že toto ustanovení neobsahuje závaznou normu, ježto promlčecí lhůta dvouletá platí jen »zpravidla«.

Leč uvedené ustanovení zákona nelze vyložití jinak než, že pro promlčení přímých daní platí lhůta dvouletá, pokud není zvláštní normy, která by stanovila lhůtu jinou. Takové normy v daném případě není, neboť jak již uvedeno, pravidla poukazují v příčinné promlčení prostě na ustanovení cit. zákona.

Dodatečné vyměření dávky, jímž se původní nesprávný předpis dávkový v neprospěch poplatníka opravuje, má tedy zákonnou oporu v ustanovení § 12 pravidel v souvislosti s cit. ustanovením zákona z 1878. Že lhůta tímto zákonem stanovená byla již uplynula, když dodatečný předpis byl vydán, stížnost netvrdí. Žal. úřad právem tedy zamítl odvolání st-lovo, v němž tento bránil se poukazem na právní moc původního platebního rozkazu.

Č. 4925.

O b e c n í d á v k y: Lze při vyměřování obecní dávky z přepychových bytů přihlížeti též k bytům obývaným povinnikem a jeho příslušníky v obci jiné?

(Nález ze dne 21. září 1925 č. 16.606).

V ě c: Jaroslava H. v Praze proti okresní správní komisi v Rokycanech o obecní dávku z přepychových bytů.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: St-lce byla obecním úřadem v M. za druhé čtvrtletí roku 1914 předepsána z pětipokojového bytu, nalézajícího se v jejím domě v Mirošově, obecní dávka z přepychových bytů ve výši 550 K. Nař. rozhodnutím bylo odvolání st-lky, vytýkající, že její byt jest v létě obýván 8 osobami dospělými, 4 dětmi a 3 osobami služebníky a že proto dávkce vůbec nepodléhá, v cestě instanční zamítnuto, poněvadž st-lka bydlí v M. s jinými ještě rodinami pouze v létě a rodiny bydlící tam v létě, mají trvalý byt ještě v obci jiné, totiž v Praze a v Hradci Králové a nemohou podle 2. věty odst. 4 §u 2 pravidel býti počítány do počtu osob používajících společného bytu v M.

O stížnosti, která vytýká, že uvedené ustanovení má na zřeteli pouze dva neb několik bytů nalézajících se v téže obci, uvážil soud toto: